

Σοῦ δίνω τὰ τραγούδια αὐτά...

ΣΟΥ ΔΙΝΩ τὰ τραγούδια αὐτά, ἂν τ' ὄνομά μου μίαν ἡμέρα
Στοὺς μακρινούς μελλούμενους καιροὺς αἴσι' ἀρμενίσει,
Καὶ τοὺς ἀνθρώπους μιὰ βραδιά σὲ ρεμβασμούς βυθίσει,
Πλοῖο ἀπὸ πρῦμο ὁ δρόμος του ποὺ ἐτάχυνεν ἄερα,

Ἡ ἀνάμνησή σου ὅμοια μ' ἀβέβαιο μῦθο παλαικό,
Σὰν τουμπελέκι ἐπίμονα στὸ νοῦ τους νὰ σημαίνει,
Καὶ μ' ἓνα, στίς περήφανες, κρυφὸ κι ἀδελφικό,
Σὰν κρεμαστεῖ, τίς ρίμες μου, κρικέλι, ν' ἀπομένει.

Καταραμένη, ἔξω ἀπὸ μέ, ποὺ τίποτε, ἀπ' τὸν Ἄδη,
Ὡς μὲ τὸν πιδ ψηλὸ οὐρανό, δὲ σοῦ ἀντικρένει! — ὦ ἐσύ,
Σὰν Ἰσκιος ποὺ παροδικὸ ἀφήνοντας σημάδι,

Πατᾶς μὲ πόδι ἀνάλαφρο καὶ μὲ γαλήνιο μάτι,
Τὰ ἡλίθια πλήθη τῶν θνητῶν, ποὺ σ' εἶπανε πικρὴ,
Χάλινε ἀρχάγγελε, ἄγαλμα μὲ μάτια ἀπὸ ἀχάτη!

ΦΥΓΟ. ΣΗΜΗΡΑΙΣΤΗΣ

XL

Τοὺς στίχους σοῦ χαρίζω αὐτοὺς, κι' ἀνίσως καὶ σιμῶσει
καὶ τ' ὄνομά μου στῶν Καιρῶν τὰ μακρινὰ ἀκρογιάλια,
καὶ κάνει νὰ ρεμβάσουνε μιὰ νύχτα τὰ κεφάλια,
καράβι ποὺ ὁ τρανὸς βοριάς γλυκὰ ἔχει ἐκεῖ εὐδῶσει,

σὰ νὰ 'ναι τότε ἡ μνήμη σου ἀπὸ θρύλους καμωμένη,
τὸν ἀναγνώστη ὡς τύμπανον ἔτσι νὰ τὸν κουράσει,
κι ὡς ἀπὸ κρῖκο ἀδερφικό καὶ κρύφιο, κρεμασμένη
νὰ μείνει στίς περήφανες τίς ρίμες μου ἀπάνω.

καιάρατη! ποὺ ἀπ' τὴ βαθιὰν ἄβυσσον ὡς τ' ἀστέρια
ἐγὼ μονάχα κράζω σε ἀπλώνοντας τὰ χέρια·
— ὦ ἐσύ, ποὺ σὰν τὸ ἐφήμερο χνάρι ποὺ ρίχνουν οἱ Ἰσκιοί,

πατᾶς μὲ πόδι ἀνάλαφρο καὶ μὲ γαλήνιο μάτι,
τ' ἀνόητο πλῆθος τῶν θνητῶν ποὺ δολερὴ σὲ βρίσκει,
ὦ ἀγγελε μπρούντζινε, ἄγαλμα μὲ μάτια ἀπὸ γαγάτη!

Κερε. Σπάρτος

Μτττ. ΚΑΘΟΥΣΟΥ

Τους στίχους τούτους

ΤΟΥΣ στίχους τούτους δίνω σου, κι αν τ' όνομά μου
Πλεύσει ευτυχώς ως τους απόμακρους τους χρόνους,
Και κάνει να ονειρεύεται ανθρώπου νους,
Καράθι που ούριο έσπρωξε και δυνατό μελέμι,

Η μνήμη σου, όμοια ως οι αθέβαιοι μύθοι,
Τον αναγνώστη μου να τυραννά, κύμβαλον αλαλάζον,
Και μ' άλυsson αδελφική και μυστική
κρεμάμενη να αιωρείται στις περήφανές μου ρίμες.

Πλάσμα καταραμένο που σ' εσέ, απ' τη βαθιά την άβυσσο
Ως τ' ουρανού τα ύψη, τίποτε, εξόν εγώ, δεν αποκρίνεται!
Ω, εσύ που ωσάν σκιά, μ' εφήμερο ακνάρι,

Πατάς με πόδι ανάλαφρο και πόδι γαληνό
Τους άμυαλους θνητούς που σ' έκριναν πικρή,
Άγαλμα με ματιά γαγάτη. Αρχάγγελε με μέτωπο ορειχάλκινο.

L

ου αφιερώνω τους στίχους αυτούς αν τ' όνομά μου
Αράξει ευτυχισμένα σε μακρινές εποχές,
Κι ένα βράδυ κάνει να ονειρευτούν ανθρώπινες διάνοιες,
Πλοίο ευνοημένο από ισχυρό νότιο άνεμο,

Η θύμησή σου παρόμοια με αβέβαιους μύθους,
Κουράζει τον αναγνώστη σαν ένα τύμπανο,
Και διαμέσου αδελφικού και μυστικού ειρμού
Μένει σα μετέωρη στις αλαζονικές μου ρίμες·

Ον καταραμένο που, απ' τ' άδυτα της αβύσσου ως τα μεσούρανα
Σε σένα, τίποτε, εξόν από μένα, δεν ανταποκρίνεται!
—Ω εσύ που, σαν μια σκιά με ίχνος εφήμερο,

Ποδοπατάς με πόδι ελαφρύ και μ' ένα βλέμμα γαλήνιο
Τους έκθαμβους θνητούς που σ' έκριναν πικρή,
Άγαλμα μ' αχάτινα μάτια, Αρχάγγελε μ' ορειχάλκινο μέτωπο!